

© Ivana da Silva 2026

Instagram: @ivanadasilvastories

Web: www.ivanadasilva.com

ISBN: 9789403900391

Gebruik van AI:

Omdat het nogal een omstreten onderwerp is, wil ik hier direct helder in zijn. Ik heb gebruikgemaakt van AI voor: spelling en grammatica (LanguageTool), schrijfschema en feedback (ChatGPT), coverafbeeldingen (Adobe Creative Cloud) Het thema, het verhaal, de personages en het schrijven zijn door mij geschreven, met hier en daar dus misschien een door AI gesuggereerde verbetering. Het verhaal is daarnaast ook door een persoon gelezen en verbeterd.

Ik wil dus benadrukken dat het geen AI-gegenereerd verhaal is. Ik heb geprobeerd om zo zorgvuldig mogelijk om te gaan met het genereren.

ZWARTE VEREN

IVANA DA SILVA

Zwarte Veren | Selina's verhaal

Voorwoord

Zwarte Veren is een psychologisch spel dat langzaam opbouwt tot een thrillerclimax. Dit is een tweeluikverhaal. Beide personages vertellen hun kant van de waarheid, zodat je zelf kunt kiezen wie je gelooft. Is Selina Diaz een betrouwbare verteller?

*Misschien geloof je hem. Misschien geloof je mij. Maar wat is de waarheid?
Wat je nu gaat lezen, is hoe ik het zag – een spel dat langzaam op gang
kwam, tot het me bijna verpletterde.*

— Selina

SELINA'S VERHAAL

HOOFDSTUK 1 EEN BEGIN AAN HET EINDE

De mist drukte zwaar tegen de ramen van de kleine kapel, alsof de wereld buiten het afscheid niet wilde verstoren. Binnen was het stil, op het zachte gemompel van de uitvaartbegeleider na. Rijen mensen zaten op krakende houten banken, hun gezichten dof van verdriet of ongemak. De dienst stond op het punt om te beginnen.

Selina zat in het midden van de zaal, dicht bij de familie van Zara, samen met meer mensen uit Zara's vriendengroep. Amy zat naast haar; ze leunde tegen haar echtgenoot Tom aan. Amy had steun meegenomen. Dit waren zeldzame momenten waarop Selina zich afvroeg waarom ze zelf geen steun bij zich had. Ze kende iedereen uit de vriendengroep: Liam, Nora, Iris ... allemaal vrienden, maar ze voelde geen steun van hen. Allemaal in hun eigen wereld. Ze had zichzelf ervan overtuigd dat het bezoeken van de uitvaart een verplichting was, maar ze had nu een knoop in haar maag.

De Zara die ze zich herinnerde – levendig, zacht, altijd degene die steun gaf op het juiste moment – was nu degene die in de kist lag. De foto's en filmpjes tijdens de slideshow hadden een heel andere vrouw laten zien. Hun zonvakanties met de meiden, het vrijgezellenfeestje van Amy, hun diploma-uitreiking van de middelbare school ... het waren allemaal herinneringen aan een andere Zara.

Haar ziekte had de laatste maanden weinig van de ooit zo mooie vrouw overgelaten.

Toen de ceremonie eindelijk afgelopen was, stond Selina op en liep langzaam mee in de rij richting de kist. Dit was zo'n moment dat beter snel voorbij kon gaan, maar haar voeten wilden niet. Ze hadden de kist open gelaten, zodat iedereen een bloem kon leggen bij Zara. Dat was haar wens.

Selina's handen trilden licht terwijl ze dichterbij kwam. De roos hield ze klaar om op een goed plekje te leggen. Ze wierp een blik naar beneden en hapte naar adem. Het lichaam van Zara zag er onnatuurlijk uit; het ziekteproces had diepe sporen nagelaten. De make-up kon het niet verbergen, en de zee van bloemen ook niet. Het bloemenwater leek de geur van de dood alleen maar te versterken.

Selina was nooit bang geweest voor dode mensen; het fascineerde haar juist meestal. Haar Mexicaanse oma had haar altijd veel geleerd over Día de los muertos en dit inspireerde haar eindeloos. Maar dat waren verhalen met mooie kleuren uit haar oma's cultuur.

Dit keer greep het concept van de dood haar aan als de klamme mist die om het gebouw hing. Hoewel ze al maanden wist dat ze een vriendin ging verliezen, was het nu geen concept meer. Ze zou nooit meer een woord met Zara kunnen wisselen, of begrijpen waarom Zara haar ziekte zo lang had uitgezeten.

Ze wilde achteruitstappen, weg van het bijna onherkenbare lichaam. Ze struikelde; haar hak bleef haken achter de rand van het kleed, en voor ze het wist, viel ze achterover. Ze greep om zich heen in een reflex en een fractie van een seconde dacht ze dat ze iemand mee zou sleuren in haar val. Maar een sterke hand sloot zich om haar arm en hield haar overeind.

Haar hart bonsde in haar keel terwijl ze opkeek. Donkerblond haar, grijze ogen. De blik waarmee hij haar aankeek was kalm, bijna ongeïnteresseerd, alsof hij dit al zag aankomen. Alsof hij nooit verrast werd.

“Misschien moet je het bij koffie houden straks,” zei hij droogjes.

Zijn mondhoeken trokken net genoeg omhoog om het niet gemeen te laten klinken.

Selina wilde iets zeggen, maar in plaats daarvan barstte ze in lachen uit – te luid, te ongepast. Het geluid weerkaatste tegen de muren van de kapel. Ze zag hoe Amy en een paar anderen omkeken. Snel sloeg ze haar hand voor haar mond en voelde ze haar wangen gloeien. Ze vloekte zachtjes in het Spaans. Zara had haar uitgelachen, dat wist ze zeker.

Haar lach stierf langzaam weg terwijl ze haar roos in de kist liet vallen. Haar hand bloedde licht door de doorn van de bloem. Pas toen ze het wilde wegvegen, beseftte ze dat de man haar nog steeds vasthield. Niet stevig, maar ook niet vluchtig. Toen hij uiteindelijk haar arm losliet, had ze het gevoel dat hij dat bewust had gedaan – alsof hij daadwerkelijk dacht dat ze al gedronken had.

Hij trok haar zachtjes mee, weg van de menigte. Maar hij keek haar niet echt aan.

Ze liepen door de lange gang richting de koffieruimte. Selina veegde een traan weg. Ze had de hele dienst al natte ogen en door haar stomme gestuntel kwam het eruit tijdens het lachen. De man naast haar liep zwijgend mee. Hij was niet iemand die kon lachen op een uitvaart.

In de koffieruimte hield hij de deur voor haar open. Geen beleefde glimlach, geen standaard ‘ga je gang’. Gewoon een beweging die hij deed alsof het van hem verwacht werd. Ze stapte langs hem heen. Ze dacht zijn blik te voelen, maar tegen de tijd dat ze zich omdraaide, was hij al verder gelopen.

Misschien verbeeldde ze zich te veel.

Ze pakte koffie en zonder woorden verplaatsten ze zich naar een uithoek van de ruimte, vlak bij het raam. De hele kamer rook naar koffie en bloemen, gemixt met wat parfum hier en daar.

“Dank je,” zei Selina, terwijl ze hem nu pas echt in zich opnam.
“Blijkbaar ben ik niet zo goed in begrafenissen.”

“Dat heb ik gemerkt,” antwoordde hij.

Zijn stem was laag en kalm, zonder oordeel. Hij zei het niet om haar te plagen, maar ook niet om haar gerust te stellen. Alsof hij simpelweg... opmerkte.

Ze stak haar hand naar hem uit, deels om de spanning te breken.

“Selina. We kennen elkaar, toch?”

Hij aarzelde een fractie van een seconde, maar schudde toen haar hand.

“Oskar. Ja, we hebben elkaar weleens gezien.”

Zijn grip was niet hard, niet slap. Gewoon precies genoeg. Zijn hele houding was zo. Precies genoeg.

“Het is al een tijdje geleden,” zei Selina. Zijn naam zei haar meer dan zijn gezicht.

Hij knikte.

“Lang genoeg om me af te vragen waarom ik hier ben.”

Zijn lichtgrijze ogen gingen even over de menigte die zich naar de koffie begaf.

Selina hield haar hoofd schuin.

“Omdat je nog om haar gaf, neem ik aan?”

Ze probeerde oogcontact met hem te krijgen om te kijken of daar emotie te zien was.

Hij keek weg, zijn ogen rustten op een vaag punt in de mist buiten het raam.

“Ik weet niet of ik *haar* kom begraven of het verleden.”

Selina zweeg, niet zeker wat ze daarop moest zeggen. Dat antwoord was vaag. Ze nipte aan haar koffie en besloot het onderwerp nog scherper aan te snijden.

“Je was een ex van haar, toch? Moet ongemakkelijk voor je zijn, zeg.”

Oskar glimlachte kort. “Ja, maar gelukkig maakte je het me makkelijker door jezelf zo voor gek te zetten.”

Ze lachte opnieuw, dit keer zachter. Ondanks de vreemde setting voelde het gesprek verrassend licht, bijna ongewoon natuurlijk.

“Ik herinner me niet meer zo veel van jouw tijd met Zara,” zei Selina terwijl ze in haar koffie blies. “Hebben wij elkaar vaak ontmoet? Misschien vier of vijf keer? De laatste jaren niet ...”

Ze probeerde zich te herinneren wie hij was, wat lastiger was dan ze dacht.

Ze realiseerde zich dat ze nooit echt heel persoonlijk betrokken was geweest bij Zara's privéleven. Ze zag haar voornamelijk in groepsverband. Dat ze haar ex van een aantal jaar geleden niet meer herkende, was misschien niet zo gek.

Oskar haalde zijn schouders op.

“Dat kan wel. Ik zag haar nog weleens bij vrienden, maar niet meer zoveel natuurlijk. Ik was degene die het had uitgemaakt.”

“Dat klinkt alsof je haar familie dan ook liever ontwijkt,” grapte ze, terwijl ze hem onderzoekend aankeek. Ze leefde met hem mee – dit kon geen makkelijk moment zijn voor een ex-vriend.

Hij glimlachte kort. “Misschien doe ik dat ook wel.”

“Mooi excuus”, lachte ze zachtjes, “Misschien moet ik dat vandaag ook maar doen. Ik heb alweer genoeg aandacht op mezelf gevestigd. Als jij er niet was, dan lag ik nu languit onderaan die kist. Je hebt me gered van totale vernedering. Bedankt daarvoor.”

“Geen probleem. Het was of dat, of meegesleept worden in jouw val. Ik koos voor het minst gênante.”

Ze lachte en opnieuw keken er mensen om, nieuwsgierig wie er in vredesnaam toch zo vrolijk was steeds. Ze voelde haar wangen rood worden.

“Doe ik het weer. Misschien moet ik gewoon mijn mond houden.”

“Misschien niet,” antwoordde Oskar. Hij dronk zijn koffie nogal snel. Het was eigenlijk wel heel netjes dat hij hier was.

“Zou Zara ook naar jouw begrafenis zijn gegaan als het andersom was?” De vraag was eruit voor ze er erg in had en Oskar keek ook een beetje ongemakkelijk.

“Mijn kist zou in elk geval niet open zijn,” mompelde hij.

“Die van mij ook niet. Zeker niet als ik er zo bij lag.”

Oké, dat had ze zeker niet mogen zeggen. Maar Oskar leek er niet heftig op te reageren.

“Zo ver hoeft je het niet te laten komen.”

Selina keek hem niet aan.

“Niet als je ziek bent. Dan heb je keuzes. Euthanasie is niet voor iedereen zomaar beschikbaar. Dat zou toch wel moeten, toch?”

“Niet legaal beschikbaar in ieder geval,” mompelde hij.

Ze slikte even.

De ruimte vulde zich inmiddels met mensen; steeds meer vrienden liepen voorbij. Oskar deed zijn bovenste knoopje los.

Een korte stilte volgde. Selina vroeg zich af wat hij daarmee bedoelde, maar durfde dat niet direct te vragen. Nog niet.

“Dus, blijf je ook nog hangen voor de borrel?”

Hij schudde afwezig zijn hoofd.

“Jammer,” zei ze met een speelse glimlach. “Voor het geval ik nog een keer struikel.”

Oskar trok een wenkbrauw op.

“Misschien niet meer in doods-kisten staren dan. En zoals ik al zei: bij koffie houden.”

Ze grinnikte zacht. “Zal het onthouden. En volgende keer geen hakken meer.”

“Goed plan,” zei hij. Hij stond op en begon zijn jas dicht te knopen. Hij zei niets meer, maar knikte beleefd, stak zijn handen in zijn zakken en liep weg.

Selina keek hem na terwijl hij richting de uitgang liep.

Wie was die man ook alweer? Hij leek zowel ongemakkelijk als volledig in controle tegelijkertijd. Ze kon zich niet herinneren dat Zara met zo’n man was geweest. Ze volgde hem met haar ogen toen hij langs de grafstenen liep, zo kalm dat de kraaien eromheen niet eens opvlogen, maar hem ook nakeken. Na een paar seconden verdween zijn zwarte jas in de dichte mist.

HOOFDSTUK 2 EEN ONGEMAKKELIJK ERFSTUK

De kamer was gevuld met mensen die spullen sorteerden. Selina was al de hele middag druk bezig met het leegruimen van Zara's appartement, maar er leek geen eind aan te komen. Alle vrienden hadden zich verzameld om Zara's zus Leia te helpen. Het was een mengeling van mooie herinneringen, veel emotie en strakke organisatie. Dozen dichtplakken, spullen verdelen, dingen weggooiden. Het ging op de automatische piloot en de sombere sfeer drukte op haar borst. Het voelde ergens verkeerd om iemands leven zo systematisch in dozen te stoppen.

Selina had zich afgezonderd in een kleine hoek bij het bureau, samen met Iris. Ze had een lade met allerlei kleine spullen geopend: USB-sticks, een oude iPhone, een paar foto's, lipgloss – een Tupperwarebakje met wat op het eerste gezicht rommel leek.

“Wat denk je dat hierop staat?”

“Ik weet het niet, Sel,” zei Iris vermoeid. “Geen idee of daar nog wat bijzonders op staat. Vraag Leia anders of je het in alle rust thuis even kan bekijken. Die hele bak zit vol USB's.”

Het leken allemaal spullen waar Leia niets meer aan zou hebben. Zara was niet bepaald een mysterieus of avontuurlijk persoon geweest. Selina fantaseerde een moment dat deze sticks misschien wel vol stonden met geheimen. Een geheime blog, verstopte crypto, een stiekeme liefde – iets waaruit bleek dat Zara een dubbelleven had en niet het zoete en onschuldige meisje was dat ze leek.

Maar het waren vast alleen maar studiewerkstukken of iets in die trant.

Selina knikte en kieperde de spullen snel in haar handtas zonder vragen te stellen. Het waren niet alleen maar USB-sticks, maar de rest zou Leia toch ook niet missen. Als het van waarde bleek te zijn, dan zou ze haar wel bellen. Ze voelde de ogen van Iris op zich, maar negeerde de blik. Ze deed niets verkeerd.

De avond viel snel en Iris was de enige die nog tijd leek te hebben om even een afzakkertje te halen in de kroeg. Al leek ze weinig zin te hebben. Ze had veel ingepakt die middag, maar blijkbaar ook haar begrip. Iris dook haast weg bij elk onderwerp dat over Zara's overlijden ging.

“Alles is altijd maar een reïncarnatiecirkel met jou,” zei Iris na de zoveelste zucht. Haar stem klonk met de borrel strenger. Selina pakte haar handtas en rommelde erin. De spullen die ze ongevraagd mee had genomen, waren haast ontploft in haar tas. Ze leken niet van belang – wie gebruikte er immers nu nog usb-sticks voor belangrijke dingen? De lipgloss kon ze weggooiden, de iPhone was vast gelockt. Ze haalde vervolgens verbaasd een zwart doosje tevoorschijn dat tussen de foto's zat.

Ze opende het en zag een glanzende ring vol stenen.

Een verlovingsring? Wat deed dat in die bureaula?

Ze keek Iris vragend aan. Zara was verloofd geweest, dat had ze zich nog wel herinnerd. Al was het kort.

“Dat was met die Oskar, waar je mee stond te praten op de uitvaart,” mompelde Iris, die er een blik op wierp. Ze keek een beetje afkeurend. Selina haalde de ring even uit het doosje en bekeek hem.

“Die moet je aan hem teruggeven, Sel,” zei Iris streng.

“Teruggeven?”

“Straks is het een erfstuk of zo! Zoiets is duur en het is niet van jou!” Het klonk direct weer als een verwijt, alsof Selina de ring had gestolen. Het ding was toch per ongeluk in haar tas gekomen?

Ze perste haar lippen op elkaar en greep haar telefoon uit de rommelige tas.

Zara’s socialmediapagina was nog online. Dat stond vol berichten van medeleven en ze moest haar best doen om daar nu niet doorheen te gaan scrollen. Zara volgde een Oskar Blackwood. Hoewel het profiel afgeschermd was, zag ze dat deze Oskar ook werd gevolgd door Tom en Amy, dus dit moest hem zijn.

Ze stuurde hem kort een bericht – voor de neus van die veroordelende Iris.

Hoi Oskar, ik weet niet of je mij nog herinnert van de uitvaart – Selina, een vriendin van Zara? We hadden even kort gesproken. Ik was bij Zara’s appartement vandaag en vond iets wat van jou is, denk ik. Ik weet niet of je behoefte hebt aan contact... maar ik kan het je geven

Iris keek weg, alsof ze zich niet wilde mengen in Selina’s missie. Oskar daarentegen was blijkbaar wel aanspreekbaar. Na een minuut of vijf stuurde hij terug.

Oskar: Hallo Selina. Is goed. Waar?

Zo, dat was kort. Het had hem vast alle moeite gekost om niet alleen ‘waar?’ te typen.

“Vreemd dat ik precies iets van hem heb gevonden,” zei ze tegen Iris.

“Denk je dat het zo moest zijn?”

Iris zuchtte geïrriteerd. “Je maakt er altijd weer een spirituele les van, Selina. Misschien moet je gewoon accepteren dat sommige dingen ronduit klote zijn en daar niet omheen praten.”

Selina fronste. Ze stuurde haar huidige locatie naar Oskar – ze wist niet echt waarom. Hij bedoelde vast dat hij een afspraak wilde maken met haar, maar dan had hij maar niet zo kortaf moeten zijn. Het kwam haast bot over.

Ze beet op haar lip.

Iris was ook bot vandaag. Vijf minuten later stond ze op om te vertrekken en sommeerde Selina om mee te gaan.

Selina schoof de ring boos in haar handtas, maar bedacht zich – Iris kon de pot op. Ze was nog helemaal niet klaar om naar huis te gaan.

“Goed, zelf weten. Neem een Uber straks,” zei Iris. Ze stond resoluut op en verliet de bar, waarbij ze bijna een nogal slungelige man omver liep. De man droop snel af, alsof hij zich moest schamen in plaats van Iris. Selina bestelde nog een whisky en bleef alleen achter.

De barman had haar al twee keer scheef aangekeken toen ze nog een wijntje bestelde, maar op dit moment was alcohol de beste oplossing. Dan maar in je eentje drinken. Ze was de schaamte inmiddels voorbij wat betreft huilen in het openbaar. Er waren hier toch geen bekenden aanwezig.

Selina zat al een tijdje alleen naar haar glas te staren toen ze iemand naast zich voelde staan.

“Zware avond?” zei de stem. Een lange man zakte naast haar op de kruk. Hij had een knap gezicht met lichtgrijze ogen. Zijn donkerblonde haar zat wat warrig.

Natuurlijk. Zara’s ex. Alsof ze nog niet genoeg aan Zara dacht op dat moment.

“Wat denk je zelf?” Haar stem klonk bot, maar zonder kracht. Hij was hier niet om haar te veroordelen, waarschijnlijk.

“Ik snap het,” antwoordde hij.

Oskar bestelde een biertje en keek haar vragend aan.

“Je had iets voor mij mee genomen?”

Selina was het alweer bijna vergeten. Zij had hem hier zelf heengelokt, een paar wijntjes terug. En hij was nog gekomen ook. Haar handtas lag op de bar en ze vroeg zich af of ze de ring wel terug wilde geven. Het was een mooie ring.

Ze trok het zwarte doosje er met een beetje tegenzin uit en hield het nog even vast.

“Ik vond dit – ik denk dat deze van jou is?”

Ze stak haar hand uit en legde het doosje voor hem neer.

Oskar keek er even naar en stopte het toen zonder blikken of blozen in zijn zak.

“Die was van mij, ja.”

Het was zo snel van tafel dat het haast leek of hij zich ervoor schaamde.

“Waarom had zij die nog? Had je die niet teruggevraagd?” vroeg Selina voorzichtig. Dat was toch normaal om te doen als je een verloving verbrak? Oskar haalde diep adem en wierp een blik naar buiten, alsof hij in de verte zocht naar de juiste woorden.

“Het was geen erfstuk of zo,” zei hij uiteindelijk. “Ik vond het niet nodig om dit terug te vragen.”

De barman zette een biertje neer voor Oskar waarna hij haar glas bijschonk. Selina sloot haar tas weer. Het leek er niet op dat Oskar nog waarde zou hechten aan oude foto's of USB-sticks. De foto's leken ook van ver voor hun relatie; Zara zag er stralend jong uit.

“Ik heb nog steeds dat horrorbeeld in mijn hoofd van Zara, hoe ze in de kist lag ... is dat erg om te zeggen?”

Ze had het gezegd voor ze erover nagedacht had. Oskar leek haar gedachten ook niet helemaal te volgen en kneep zijn ogen even tot spleetjes.

“Hmm. Ja,” mompelde hij, “maar wel eerlijk. Ik snap het wel.”

Iemand achter in de kroeg liet plotseling een glas vallen. Selina keek even achterom – een sjofele man in een zwarte hoodie dook verlegen weg. Was dat dezelfde man die Iris bijna omver had gelopen? Die was vast een beetje dronken.

Ze greep haar glas iets steviger vast. Dit had haar ook zo kunnen gebeuren na dat laatste wijntje.

“Ik snap niet waarom ze haar ziekte zo lang bleef volhouden,” zei Selina terwijl ze met haar pink aan de rits van haar tas peuterde. “Daar doe je niemand een plezier mee, ook jezelf niet.”

Het was ongetwijfeld de alcohol die haar zo losmaakte, want ze wist dat dit soort uitspraken niet hoorden. Ze had moeten zeggen dat Zara moedig was, dat ze het zo lang volhield, dat ze tot het laatst heeft geprobeerd om te leven. Dat zei iedereen.

Oskar bracht het glas aan zijn lippen en wachtte even een seconde voor hij dronk.

“Zou ook niet mijn keuze zijn, nee,” mompelde hij daarna zacht.

Het was weer een paar minuten stil. Selina dronk haar wijn op en wilde nog een drankje bestellen, maar Oskar keek haar bedenkelijk aan.

“Hoeveel heb je al gedronken?”

Wat was dat voor vraag? Ze was een volwassen vrouw — ze mocht drinken wat ze wilde.

“Drie whiskey en twee wijn,” mompelde ze. Misschien iets meer.

“Waar woon je?” vroeg hij. Het was geen aanbod, meer een praktische vraag. Oskar stond op en deed zijn jas aan.

“Je hoeft me niet naar huis te brengen, hoor.” Selina keek naar haar lege glas.

“Dat ga ik toch doen,” antwoordde Oskar, zonder verdere opsmuk.

Dacht hij dat ze dat zelf niet kon? Selina wilde protesteren, maar liet zich langzaam van haar kruk glijden.

Ze kreeg met moeite haar jas aan. Misschien was het maar beter zo. Ze volgde hem zwiingend naar buiten.

De lucht buiten was ijzig en helder. Het kwam als een klap op haar dronken bui en ze deed haar jas dicht. Oskar liep zwijgend naast haar, zijn handen in zijn zakken en zijn blik op oneindig. Hij liep niet snel voor een man van zijn lengte, al was dat misschien puur om haar tempo aan te houden. De wandeling ging verder in een roes. Toen ze eindelijk haar voordeur bereikten, nam Oskar zonder vragen de sleutels uit haar hand en opende de deur. Eenmaal binnen zette hij haar zacht neer op de bank.

“Je hoeft echt niet aardig te zijn voor me,” mompelde ze. Ze had dat niet verdiend. Niet na wat ze allemaal net had gezegd over Zara.

“Zo zou ik mijzelf ook niet omschrijven,” antwoordde hij, terwijl hij in de keuken een glas water ging halen. Hij zette het voor haar neer op de koffietafel.

Selina lachte kort. Werd ze nu in haar eigen huis door een vreemde man verzorgd?

“Je bent in elk geval aardiger dan anderen. Is het zo slecht wat ik denk? Dat iemand aan euthanasie had moeten beginnen?”

Oskar bleef staan met zijn handen in zijn zakken.

“Heb je het daar met haar over gehad?”

Ze schudde haar hoofd. “Nee, dat durfde ik niet. Ik vroeg het niet. Niemand eigenlijk.”

Haar hoofd tolde een beetje en ze keek naar het glas water. Ze voelde zich leeg, alsof ze alles in de kroeg er al uit had gehuild. Dat kon niet zo snel.

“Dat zouden mijn vrienden niet zo waarderen, denk ik ...,” ging ze verder. “Iedereen treurt. En ik ... ik heb het gevoel alsof ik heel anders denk.”

Ze dacht terug aan eerder die avond. Hoe Iris haar aankeek toen ze het over Zara had. Niet boos. Niet verdrietig. Gewoon ... afkeurend. Misschien had Iris gelijk en was ze te veel bezig met ethische vraagstukken. Maar het voelde ook alsof ze haar de schuld gaf. Alsof er een juiste manier was om te rouwen. En zij, Selina, deed het fout.

Ze keek naar Oskar. Hij leek geen mening te hebben over hoe ze hiermee om moest gaan. Hij liet haar gewoon zeggen wat ze wilde. Zara's ex – een vreemde bondgenoot opeens. Selina beseftte dat ze niets aan haar vrienden zou hebben als zij ooit in een situatie zou zitten als Zara. Ongeneeslijk ziek, maar toch niet op willen geven. Ze zou iemand moeten hebben die haar eerlijk vertelde wat ze moest doen. Iets wat ze zelf niet had gedaan bij Zara. Een plotselinge vraag borrelde op, alsof het niet te stoppen was.

“Als ik ooit zo ziek word als Zara ... zou jij dan tegen mij willen zeggen dat ik er een einde aan moet maken?”

Oskar verstarde. Zijn blik bleef op haar hangen, maar hij zei nog steeds niets. Misschien was die vraag ook te direct en bovendien verkeerd geformuleerd. Ze had al spijt.

Hij boog zich naar voren en zette het glas water dicht bij haar.

“Drink,” zei hij zacht. “Je bent uitgeput.”

Selina rolde met haar ogen. Hij negeerde haar vraag dus. Ze dronk het glas leeg en ging langzaam achterover zitten.

“Ik maak het je weer ongemakkelijk, hè”. Mensen houden niet van dit soort vragen, en Oskar was daar geen uitzondering op. Ze sloot haar ogen vermoeid.

Selina voelde zich langzaam wegzakken, totdat er iets in haar opborrelde. Oskar stapte snel opzij terwijl ze een sprint maakte naar de badkamer. De inhoud van de kroegavond kwam er weer uit, terwijl Oskar achter haar aan kwam en haar haren ongemakkelijk achteroverhield.

Toen alles eruit was, draaide ze zich om en keek ze hem met waterige ogen aan.

“Sorry, Oskar.”

Ze voelde zich net weer een puber die niet had geleerd van haar fouten met alcohol.

Oskar trok een mondhoek omhoog, maar zei niets. Hij liep terug, plofte neer op de bank en zette de tv aan. Selina ging naast hem liggen en kroop ineen. Ze staaarde voor zich uit, zonder echt wat te zien. Zijn ademhaling was rustig en hij hervatte haar serie op Netflix zonder woorden, alsof hij geen plannen had om te vertrekken.

Maar dat zou ze niet precies weten, want nog geen kwartier later was ze diep in slaap.

Ze werd pas weer wakker van geluid – een deur die zachtjes in het slot viel. Het ochtendlicht scheen al onder haar gordijnen door. Ging hij nu pas weg? Ze draaide zich om en kreunde. Dit zou een flinke kater gaan worden.

HOOFDSTUK 3 OVER DE DOOD

Thuis worden gebracht door de ex van je overleden vriendin. Dat was een nieuw dieptepunt, zelfs voor haar. Niet omdat Oskar vervelend was – hij had haar zelfs zo goed geholpen dat ze zich dagen erna nog steeds schaamde. De arme man had zich blijkbaar zo verantwoordelijk gevoeld dat hij 's nachts bij haar was blijven waken – of gewoon per ongeluk in slaap was gevallen. Maar het volle glas water dat op miraculeuze wijze weer op de koffietafel stond in de ochtend zei dat hij daar bewust was geweest. Oskar leek een nogal introverte, rustige man – eentje die lief genoeg was om voor een vage kennis te willen zorgen.

Na drie dagen moest ze de stilte verbreken. Ze pakte haar telefoon en scrollde weer naar zijn Instagrampagina. Het was nog steeds afgeschermd, dus ze stuurde hem direct een vriendschapsverzoek.

Selina: Hey Oskar. Ik wilde je nog even bedanken voor zaterdag. Dat had je niet hoeven doen, maar ik ben echt dankbaar dat je er was. Hopelijk was het niet té ongemakkelijk?

Dit was het perfecte bericht. Niet flirterig, niet opdringerig, maar dankbaar. Het duurde alleen wel de hele ochtend voordat hij het las.

Oskar: Geen probleem. Iedereen heeft weleens zo'n avond.

Weer zo'n kort antwoord. Oskar leek daar een handje van te hebben. Selina beet op haar lip en typte snel verder.

Selina: Luister, ik weet dat ik me als een idioot gedragen heb. Ik wil het goedmaken. Wil je een drankje doen vanavond?

Dit keer reageerde hij sneller.

Oskar: Ik ben op zakenreis.

Oké. Dat was alles? Misschien moest ze het ook maar opgeven dan, deze man leek niet bepaald geïnteresseerd om te praten. Wellicht vond hij het zelfs ongemakkelijk en durfde hij dat niet te zeggen. Hij had haar excuus blijkbaar al geaccepteerd, dus wellicht was voor hem daarmee het contact wel klaar. Selina wilde de telefoon wegleggen, maar zag: 'Oskar typt een bericht ...'

Oskar: Ik kan je vanavond even videobellen als je wilt. Praat wat makkelijker misschien.

Oh, dat was dan wel weer meedenkend van hem. Ze stuurde hem snel terug dat ze dat fijn zou vinden. Hij reageerde alleen maar met ‘goed’. Selina wreef eens over haar slaap. Misschien was hij ook gewoon wel heel erg druk. Hij was op zakenreis en zij zat hem te berichten via social media op woensdagmiddag om half drie.

Die avond ontving ze een uitnodiging voor een videocallmeeting om negen uur. Ze had verwacht dat hij haar gewoon via social media zou opbellen, maar het leek haast een officiële vergadering. Ze pakte haar laptop en een glas wijn.

Dit voelde raar, maar toch ook goed om een of andere reden.

Veilig, zo achter een scherm. Maar ook onwennig, alsof ze een grens overging door Oskar opnieuw te willen spreken.

Oskar verscheen net iets later dan de tijd volgens de e-mail. Hij droeg een donkerblauw overhemd en zat in een nogal donkere hotelkamer.

“Daar ben je,” zei Selina, nonchalanter dan ze zich voelde. “Ik dacht even dat je me misschien zou laten zitten.”

Het was een grapje, maar hij keek haar met een strakke blik aan.

“Ik heb slechte wifi hier, maar ik ben er.”

Selina probeerde meer op te maken uit de kamer, maar wat ze ervan kon zien leek behoorlijk luxe te zijn. Hoezo dan slechte wifi?

“Waar zit je helemaal?”

“Parijs,” antwoordde hij kort.

“Oh, leuk,” zei ze luchtig, “Bedankt dat je tijd voor me hebt kunnen maken dan.”

Ze nam een slok van haar wijn. Het was fijner geweest om hem in een informelere setting te spreken, maar die hint had hij blijkbaar niet begrepen. Dus ze kwam maar direct ter zake; dat zou hij vast waarderen.

“Nogmaals bedankt dat je me thuis had gebracht, Oskar. Ik was die avond nogal kwetsbaar. Betreft Zara ...”

Ze haalde diep adem. “Ik heb wat harde dingen gezegd, het blijft namelijk aan me knagen. Niet alleen dat ze er niet meer is, maar ook hoe ze is gegaan. Het was zo ... uitzichtloos.”

Oskar keek haar aan, zijn houding nogal stijfjes. Zijn blik was moeilijk te lezen.

“Je wilt zeggen dat je haar keuze niet begrijpt?”

Selina knikte langzaam. “Precies. Het voelde zo machteloos. Alsof er niemand was die haar echt kon helpen.”

Ze wachtte op zijn reactie, maar Oskar zei niets.

“Het is gewoon ...” Ze zocht naar woorden. “Soms denk ik ... Wat als er iemand was geweest die haar had kunnen helpen—niet alleen met het proces, maar met de beslissing zelf?”

Ze hield haar adem in, zich ineens bewust van wat ze zei.

Oskar bleef haar observeren met zijn onbewogen houding.

“En wat had je dan in gedachten?” vroeg hij. “Zou je een gesprek aangaan met iemand om diegene om te praten tot het plegen van euthanasie?”

Selina schudde nerveus haar hoofd.

“Niks. Nee ... dat zou fout zijn.”

Je kon mensen niet actief de dood in jagen.

Oskar bleef haar een paar seconden indringend aankijken. Of zijn beeld zat misschien vast. Toen leunde hij achterover.

“Veel mensen gaan over de dood nadenken als ze iemand verliezen.”

Selina wilde bijna met haar ogen rollen, maar hield zich net op tijd in.

Oskar hield zijn hoofd een beetje schuin en zei toen scherp: “Maar jij lijkt er wel vaker mee bezig te zijn. Ik heb jouw account even bekeken ... Día de los Muertos?”

Een korte lach ontsnapte.

“Ja,” bekende ze. Haar account stond daar inderdaad vol mee. “Ik denk er al langer over na. Gewoon over wat je zelf in de hand hebt en wat niet.”

Oskar liep even uit beeld en schonk blijkbaar iets te drinken in voor zichzelf. Hij keerde terug met een glas.

“Wat je zelf in de hand hebt ...” Hij herhaalde het langzaam, terwijl hij een glas neerzette. “Nou ja, je hebt altijd een keuze. Je moet alleen wel weten wat je moet doen.”

Selina voelde een rilling over haar rug. Het was een simpel antwoord, maar er zat een onderliggende betekenis in.

Ze nam een grote slok wijn en glimlachte.

“Dat zou gevolgen kunnen hebben voor het hiernamaals.”

Oskar zweeg weer.

“Geloof je daarin?” vroeg Selina.

Hoewel Oskar zijn gezicht in de plooi hield, leek het alsof hij erg zijn best moest doen niet met zijn ogen te rollen.

“Ik denk niet dat er iets is na de dood. Geen reïncarnatie, geen god, geen hemel of hel. Je sterft en dat is het.”

Selina glimlachte flauwtjes. “Je bent écht geen optimist, hè?”

“Ik ben een realist,” zei Oskar schouderophalend.

Ze draaide haar glas in haar handen en aarzelde even.

“Ik geloof dat we blijven bestaan. Niet fysiek, maar in herinneringen. In de mensen die ons liefhebben.”

Wederom geen reactie, alleen twee grijze ogen die haar aanstaarden via haar scherm.

“Mijn oma komt uit Mexico,” vervolgde ze, aangezien hij geen vragen stelde. “Ze heeft me geleerd om niet bang te zijn, ook niet voor de dood. We vieren Día de los Muertos, zoals je al zag op mijn Instagram. We eren onze

overledenen, we zetten hun foto's neer, we brengen bloemen en hun favoriete eten. Het is een feest.”

Oskar trok een wenkbrauw op.

“Een feest?”

“Ja. Omdat ze nooit écht weg zijn. We houden ze levend door ze te herinneren. Ik zou willen dat ik daarin kon geloven. Dat ik dat gevoel vast kon houden.”

Oskar dronk nonchalant zijn glas leeg. Hij begon te typen en deed wat dingen op zijn scherm die ze niet kon zien.

“Misschien moeten we ons dan richten op iets waar we wél invloed op hebben,” zei hij opeens.

Selina keek op. “Zoals?”

Waar had hij het nu over?

Oskar keek haar doordringend aan.

“Voorkomen dat er nog iemand moet lijden zoals Zara?”

Selina's hart sloeg een keer over.

Dit was een retorische vraag, toch? Had ze hem de indruk gegeven dat ze dat wilde? Ze werd nog nerveuzer. Zelfs digitaal was Oskar best imponerend.

“Ik vind het fijn om met iemand te praten die mij begrijpt,” zei ze uiteindelijk. “Over Zara. Over de dood.”

Oskar gaf haar een korte blik en glimlachte, al was het nauwelijks zichtbaar.

“Dat is wederzijds.”

Dat voelde als een kleine opluchting. Ze was hem niet tot last, ook al was dat aan zijn houding niet af te lezen. Hij voelde zich dus ook onbegrepen.

Ze zag zijn ogen naar zijn toetsenbord gaan. Was hij aan het werk ondertussen?

Haar vraag werd beantwoord toen ze een link ontving in hun chat:

[Website: Vijf manieren voor euthanasie – wat te doen als je geen medische dekking hebt?](#)

Selina's hart sloeg een keer over. Was dit serieus?

Ze drukte op de pagina en bekeek hem kort – het leek redelijk netjes in elkaar te steken, maar het onderwerp was bizar. Dit kon toch niet legaal zijn?

Ze zag Oskars blik via haar scherm. Hij zei niets, maar staarde alleen. Keek hij naar haar of zat hij ondertussen gewoon zijn werk te doen?

“Wat is dit?” vroeg ze zacht.

“Je kan toch lezen?” zei Oskar op lage toon, alsof hij er geen woorden verder aan wilde vuilmaken.

Selina slikte even.

“Was dit niet wat je zocht?” vroeg hij scherp toen hij haar twijfel zag. De airco-afstandsbediening balanceerde nonchalant tussen zijn vingers. “Zocht je gewoon alleen iemand om erover te praten?”

Selina plukte onrustig aan de plant die op haar tafel stond te verkleuren. Amy had Tom, Iris had geen zin om over de dood te praten, en Zara was er niet meer.

Misschien was dat het inderdaad wel gewoon.

Ze was naar hem toe getrokken, omdat hij een frisse nieuwe blik had – eentje die niet direct veroordeelde. Hij had geen medelijden, hij had geen antwoord, hij had geen heftig rouwproces. Hij had eigenlijk amper emotie.

Een rots. Misschien was dat wat ze nu nodig had.

“Dat denk ik,” gaf ze toe. “Ik wilde gewoon nogmaals sorry zeggen voor zaterdag. Ik ben dankbaar dat je mij uit die kroeg had gesleept en naar huis had gebracht. Het had erger af kunnen lopen.”

“Erger?” Een kleine lach verscheen nu op zijn gezicht. “Ik werd bijna ondergekotst en ik heb een nacht op een oncomfortabele bank gelegen bij een vriendin van mijn ex. Dit stond niet hoog op mijn bucketlist, Selina.”

Selina glimlachte terug. “Je bent een good guy,” zei ze. “Je hebt er nu al twee keer voor gezorgd dat ik op mijn benen bleef staan.”

Hij stootte een korte lach uit. “Zorg ervoor dat het geen derde keer wordt, anders ga ik heldentarieef rekenen.”

Selina keek naar haar lege wijnglas met een lach. Hij was soms best gevat.

“Ik ga afsluiten,” zei Oskar plots, terwijl hij een hand door zijn donkerblonde haar haalde en achteroverleunde. “Fijne avond, Selina.”

Ze knipperde wat verbaasd met haar ogen. Dat ging snel opeens.

“Fijne avond ... Oskar,” zei ze.

Hij verdween van haar scherm en een minuut later kreeg ze een bericht:

Oskar Blackwood heeft jouw volgorzoek geaccepteerd en volgt je nu.

Hij liet haar in elk geval toe op zijn social media nu. Weer een puzzelstukje van die raadselachtige ex. Ze ging ervan uit dat dit niet de laatste keer was dat ze Oskar zou spreken en scrolde door zijn pagina.

Zara was daar al uit verdwenen.

HOOFDSTUK 4 DE MAN OP HET BANKJE

Piet Bakker, een man van rond de negentig, slenterde dagelijks rond het appartementencomplex waar Selina woonde.

Hij had alles wel een beetje gehad wat ouderdom hem kon toespelen: een gebroken heup, staar, doof aan één kant en een slecht functionerende nier. Maar dat weerhield hem er niet van om elke ochtend zijn vaste route naar het park te nemen. Daar zat hij – zoals altijd – op een versleten bankje, broodkruimels te strooien naar de kraaien die zich op een paar meter afstand ophielden.

Vroeger kwamen hier eenden. Olivia, zijn vrouw, hield van die eenden. Maar zowel Olivia als de eenden waren al jaren uit de wereld verdwenen. Nu waren er alleen nog kraaien. Alsof die als enige begrepen waarom Piet Bakker nog steeds hier zat.

Selina wist dan ook precies waar ze haar buurman moest vinden. Ze kwam hem wekelijks tegen en groette hem altijd. Zijn vrouw was een vriendin van haar oma geweest, in wiens appartement zij nu woonde. Haar oma zou het waarderen als ze zich om haar buurman zou bekommeren, dus dat deed ze. Piet Bakker was achtergebleven als een soort schim op aarde. Hij had geen kinderen of naaste familie die hem nog zin gaven in het leven. Althans, dat was altijd de indruk die hij gaf. Ze kende hem goed genoeg om hem te vaak te horen klagen, maar ook niet zo goed dat ze hem echt durfde te vragen wat hij nu wilde.

De link die Oskar haar had gestuurd, had haar erg aan het denken gezet. Het leek geen gewone website, maar er stond ook weer niet genoeg informatie op om het strafbaar te maken.

Vijf manieren voor euthanasie als je geen medische dekking hebt.

Dat was waar de blog over ging. Het legde koeltjes uit welke middelen er vrij makkelijk en pijnloos een einde aan iemands lijden zouden kunnen maken, maar er werd niet echt ingegaan op het morele aspect. Was dit zelfdoding of euthanasie? En waar lag precies die grens?

Puur bij het feit dat het door de wet was goedgekeurd en door een dokter werd uitgevoerd?

Voor sommige voorgestelde opties leek je helemaal geen dokter nodig te hebben.

Maar waarom dacht ze dat dit haar buurman kon helpen?

Misschien riep meneer Bakker maar gewoon wat. Wilde hij helemaal niet dood, maar wilde hij gewoon mopperen. Hij zou niet de eerste zijn die dat soort dingen uit ontevredenheid riep.

Haar buurman zat zoals gewoonlijk in het park op zijn vertrouwde bank. Hij had een krant bij zich, want de man was van een generatie die geen idee had hoe een smartphone werkte.

Selina zuchtte eens diep en liep naar hem toe.

“Goedemorgen meneer Bakker,” groette ze hem opgewekt.

Piet Bakker keek langzaam op, zijn troebele ogen knipperden even tegen het ochtendlicht. Hij keek haar aan zoals hij vaker deed – alsof hij haar stem herkende voordat hij haar gezicht kon plaatsen.

“Ah ... Sabrina. Goedemorgen.”

Sabrina. Bijna goed. Vorige week was het Eline.

“Mag ik erbij komen zitten?” vroeg Selina. Ze wees naar het plekje op de bank.

Buurman Bakker keek even verbaasd en schoof toen gretig op. Het gaf Selina bijna een schuldgevoel, alsof ze dit al eerder had moeten doen.

“Wat ben jij vroeg wakker,” merkte hij op. Hij was nog steeds scherp. Selina was geen ochtendmens.

“Is die vrijer van je weer langs geweest?”

Waar had deze man het nu weer over? Hij moest haar verwarren met een ander.

“Nee, ik heb geen vriend,” zei ze snel.

Ze dacht na over hoe ze dit onderwerp moest aansnijden. Hoe begon je een gesprek over iemands dood zonder dat het klonk alsof je een moordcomplot aan het smeden was?

Haar buurman mompelde iets over jeugd en dat het maar heen en weer fladderde. Hij was ervan overtuigd dat er minimaal twee mannen langs haar deur waren gekomen de afgelopen tijd, en Selina vroeg zich af of hij nog wel echt alles op een rijtje had.

“Hoe gaat het met jou, meissie?” vroeg haar buurman kalm toen hij haar zag peinzen.

“Goed,” zei Selina te snel.

“Echt? Je hoeft mij niets te vertellen over rouwverwerking, hoor. Ik herken het direct.”

Een paar weken geleden had ze hem verteld van Zara. Misschien was dit ook wel een goed aanknopingspunt.

Ze had Zara nooit gevraagd naar haar wensen. Dit was een kans om iemand die vraag wél te stellen.

“Ja ... ik denk nog wel vaak aan Zara, die vriendin van me. Vooral aan haar lijdensweg, snapt u?”

De buurman knikte – of was gewoon zo oud dat hij zijn hoofd niet meer stil kon houden.

“Het is gewoon zo raar dat iemand die zo jong is en nog zo veel zin had in het leven, er al niet meer is ...” zei ze.

Buurman Bakker leek eerst niet te reageren; zijn ogen vielen op de kraaien die vijf meter verderop naar hem keken. Ze leken iets van hem te verwachten. Selina moest nog even iets verder peuteren.

“Ik zou mijn eigen einde niet zo willen. Ik zou het zelf willen bepalen.”

“Er valt niets te bepalen, meis,” mompelde de buurman, “anders zat ik hier ook al niet meer. Dan was ik al jaren geleden naar mijn Olivia.” Precies wat ze dacht. Deze man hoefde niet meer. Maar hoe serieus was hij daar nu echt over? Zeiden weduwenaren dit niet gewoon uit gevoel?

“En wat als dat wel kon?” vroeg Selina.

Die vraag was misschien te direct, want haar buurman haalde een zakje broodkruimels uit zijn zak en begon die naar de kraaien te werpen. Zijn worpen waren niet ver, maar dat bleek de zwarte vogels niet te deren. Ze kwamen brutaal tot aan hun voeten.

“Kraaien herkennen mensen. Deze jongens zijn al jaar en dag hier, en ze onthouden alles. Ze kunnen ook aan elkaar doorgeven wanneer je iets voor ze hebt. Slimme beesten.”

Selina vroeg zich af of buurman Bakker het onderwerp expres vermeed of de weg kwijt was.

“Heeft u er nooit over nagedacht om gewoon ... naar Olivia te gaan?”

Ze vroeg het zacht, hopend dat hij het niet als iets kwetsend op zou vatten.

“Zie je mij al voor een trein springen?” zei hij uiteindelijk met cynische toon. “Zo zou ik het ook niet willen.”

Dat was geen optie voor die man natuurlijk.

“Ik bedoel geen zelfmoord, meneer Bakker. Meer gewoon op een rustige manier. Als u gewoon morfine kon krijgen en rustig in slaap zou vallen, zou u dat dan doen?”

Buurman Bakker schudde knikte weer (zijn hoofd leek soms op van die bobbelhoofd-poppetjes op een dashboard).

“Dat krijg je niet zomaar, Sabrina. Ik heb er al naar gevraagd bij mijn huisarts. Maar die wil me doorsturen naar allerlei van die praatdokters. Daar heb ik geen zin in. Die nemen mij toch niet serieus.”

Selina knikte langzaam. Het had ook geen zin om er eigenlijk verder op door te gaan. Zij kon er ook niet aan komen, toch? Die middelen waren verboden, niet iets wat je gewoon bij de Kruidvat kon halen.

Had ze dit gesprek wel moeten voeren?

Ze haalde diep adem.

“Wilt u misschien een bakje koffie drinken? Ik ben echt nog niet wakker.”

De buurman keek haar dankbaar aan en gooide zijn zakken direct leeg. Die kraaien kwamen haast op hem zitten.

Was hij niet gewoon eenzaam?

Ze liep met hem het park uit en keek nog eens achterom. Het voelde alsof ze werd nagestaard, terwijl ze haar oude buurman een arm gaf ter ondersteuning. Alsof iets of iemand zou kijken hoe ze de man probeerde over

te halen tot het plegen van zelfmoord. Een korte wind waaide even en blies de bladeren in een spiraal van de grond. Los van een paar kraaien zag ze niemand.

Na een kop koffie bij haar buurman in zijn nogal ouderwets ingerichte woning moest Selina snel aan het werk. Thuiswerken was fijn, maar zo kwam er niets af. Ze zat met haar laptop aan de tafel, maar geen van haar designs leek op wat het moest zijn. Alles kwam er veel duisterder uit dan ze had gewild, alsof er een Halloweenfilter over haar creaties was gegooid. Selina liet haar werk even voor wat het was en kroop op social media. Haar aandacht ging opnieuw naar het profiel van Oskar Blackwood. Mysterieuze ex, soms haast ridderlijk, soms best wel bot. Maar wel altijd direct en zonder oordeel. Ze opende hun eerdere gesprek en begon te typen:

Selina: Bedankt nog voor de link die je stuurde, maar niet alles werkt. Kan je me helpen? Hij zegt dat ik iets moet downloaden ...

Dit zou zeker reactie uitlokken bij hem, dat moest wel. Maar zou hij ook daadwerkelijk helpen? Selina voelde haar hart in haar keel kloppen. *Was dit wel juist?* Niemand had haar gevraagd om zich ermee te bemoeien. Zara ook niet. Maar dat wilde niet zeggen dat het gesprek er misschien niet had moeten zijn ... Ze kreeg snel antwoord.

Oskar: Dat is niet voor jou bedoeld. We moeten praten.

Ze had beet. Het was in principe vrij makkelijk om Oskar te laten opdraven, al vroeg ze zich af of ze geen misbruik van hem maakte nu. Hij had die link zelf gestuurd. Dan mocht hij ook wel wat uitleggen, toch? Hij had duidelijk meer kennis op dit gebied. Of was gewoon een stuk sneller met internet. Oskar was haar dit keer voor en stuurde een link van de locatie waar hij wilde ontmoeten. Een klein kroegje, tussen kantoorgebouwen in, vlak bij het park. Waarschijnlijk werkte hij daar in de buurt. Hij stuurde zijn telefoonnummer mee.

Oskar: Bel me als je daar bent.

Selina stuurde een duimpje-emoji en probeerde zich weer op haar werk te concentreren. Haar twijfel nam steeds verder toe; was dit haar rouwproces? Wat was ze nu precies aan het doen?

Ze wilde de link nog één keer openen, maar de browser op haar telefoon viel direct uit. Alsof de app crashte.

Misschien had ze dat niet moeten doen ...

Selina verwijderde snel haar browsergeschiedenis en sloot haar laptop, alsof dat de oplossing was.

Het was niet strafbaar om naar euthanasie te zoeken, maar ze kon het ook niet uitleggen. Niemand kon haar zoekgeschiedenis inzien ... toch?

Maar misschien moest je, als je openlijk gefascineerd bent door de dood en een socialmediapagina vol Dia de los Muertos hebt, toch maar niet betrappt worden op het googelen van dit soort theorieën ...

HOOFDSTUK 5 TEGEN DE STROOM IN

Selina had zich de hele middag afgevraagd of ze wel slim bezig was geweest. Moest ze dan nu toch Iris gelijk geven en toegeven dat haar rouwproces op zijn minst een beetje vreemd was?

Ze was helemaal niet op zoek naar een reïncarnatiecirkel of een soort van verlossing.

Ze had immers niets verkeerd gedaan ... ze had alleen iets nagelaten voor haar gevoel. Een moeilijk gesprek met een terminaal zieke vriendin. Zara was niet haar hechtste vriendin, maar ze kenden elkaar toch al jaren. Was het schuldgevoel dat haar er nu toe dreef om te kijken of er voor buurman Bakker toch andere opties waren? Vragen kon geen kwaad ... toch?

Selina had op tijd de bus genomen, maar die kwam uiteraard midden in de spits terecht. Het was onduidelijk wanneer Oskar wilde afspreken. Ze ging ervan uit dat hij kantoortijden werkte. Volgens zijn LinkedIn was hij Senior Data-analist bij HexaTech Solutions.

Ze had geen flauw idee wat dat inhield.

Terwijl de bus langzaam weer begon te rijden, drukte ze zijn nummer in.

Hij ging over, een keer, twee keer. En toen nam hij op.

Uit nervositeit liet ze hem niet eens praten: “Hoi ... ik ben er bijna. De bus zat vast in de file, sorry.”

Ze viel bijna om toen de bus remde en de deuren openden.

Kluns.

“Ik ben er ook pas net,” zei hij kalm. “Rustig aan, ik zie je zo.”

Hij was er dus al. Het voelde nu alsof ze te laat was, ondanks dat hij haar geen tijd had gegeven. Deed hij dat expres? Was dat een soort wraak voor die keer dat ze hem in haar dronken bui naar de kroeg had gesommeerd door alleen een locatie te sturen? Ze checkte snel uit en stapte uit de bus.

De kroeg kwam in zicht en ze begon zich af te vragen of ze echt op de juiste plek was. Het was een nogal sobere kroeg, vrij industrieel ingericht.

Hier kwam je om te werken of om het uit te maken met je vriendin. Ze zag Oskar al aan een tafel zitten.

Hij zat achter een laptop en keek haar met een strenge blik aan, alsof ze een auditie kwam doen of zoiets.

Ze ging snel zitten.

“Hai Oskar,” zei ze vriendelijk.

Hij glimlachte. “Goedenavond, Selina.”

Selina wist dat ze meteen met de deur in huis moest vallen en begon.

“Sorry voor dat bericht, ik had dat misschien beter moeten formuleren. Ik had gewoon nog vragen naar aanleiding van jouw link en – nou ja, ik heb me misschien een beetje laten meeslepen wat betreft het thema.”

Ze zag dat hij koffie dronk.

“Wil je er nog eentje? Of iets sterkers?” Ze had zelf de wijnkaart al in handen.

Oskar keek haar berekenend aan.

“Koffie is prima. Dank je.”

Ze bestelde direct bij de serveerster een witte wijn voor haar en een zwarte koffie voor Oskar.

Die had zijn lippen streng op elkaar geperst. Pas na een paar seconden opende hij zijn mond.

“Wat ben je van plan te gaan doen met die informatie?”

Het klonk haast alsof zij nu iets fout had gedaan, terwijl hij degene was die de link had gestuurd.

“Hoezo, was dat niet de bedoeling dan? Waarom gaf je het anders? Dacht je dat ik een grapje maakte of zo?”

Oskar klapte zijn laptop met een klap dicht. Hij leunde naar voren en keek haar boos aan.

“Ik wist niet wat ik moest denken,” siste hij. “Wees eens eerlijk: zoek je mijn hulp of wil je mijn aandacht?”

Selina haalde diep adem. Deze man hield van duidelijke taal, en hij was ook niet bang om dat te eisen van haar.

Zijn grijze ogen doorboorden de hare en ze voelde zich een beetje betrappt. Alsof ze een aandachtszoeker was.

“Misschien allebei,” mompelde ze. “Je lijkt me een man die veel weet over veel dingen.”

“En waarom benader je *mij*? Als dit een soort duistere missie is ter ere van Zara, laat me je dan even er aan herinneren dat ik haar *ex* ben. Ik deel dat gevoel niet.”

Hij kneep zijn ogen wat fijner, alsof hij haar wilde doorgronden.

Selina deed haar kimono weer over haar schouder voor ze sprak.

“Ik benader jou omdat je een datatechnicus bent – toch? Jij weet veel beter dan ik hoe je dit moet aanpakken ...”

“Data-analist,” mompelde hij

“Wat is het verschil?”

“Google dat zelf maar.”

Dat zou ze niet doen – in elk geval niet nu hij keek. Hij zei het ook een beetje geïrriteerd.

Oskar sloeg zijn armen over elkaar. “Dus jij denkt dat ik tips voor jou heb hoe je iemand naar het hiernamaals helpt? Vind je dit zelf ook niet een beetje absurd klinken inmiddels?”

Ze zuchtte. “Ja.”

Dit zou ze ook nooit aan iemand anders vragen.

Oskar liet zijn armen weer rusten en zijn handen over een bierviltje glijden.

“Toch jammer dan dat het je niet lukt.”

Jammer?

Wat was dit voor bewoording?

“Dat vind je jammer?” vroeg ze onzeker.

Er verscheen een kleine glimlach op zijn gezicht.

“Ja,” zei hij luchtig, “ik vond het wel dapper van je dat je hiernaar op zoek ging. Een soort duistere missie, voortgekomen uit je nalatigheid bij Zara. Het had wel potentie.”

Selina wist even niet wat ze uit die woorden moest halen. Was het een compliment verpakt in een belediging of andersom?

Het klonk in elk geval alsof hij haar voor geen meter serieus nam. Ze nam een grote slok van haar wijn met een bitter gezicht.

“Waarom zou je zeggen dat ik nalatig ben geweest? Dat is nogal gemeen.”

Oskar hief zijn kin iets hoger.

“Misschien, ja. Maar als je gepamperd wil worden, dan bel je jouw vriendinnen maar.”

“Je doet nu alsof het mijn schuld is.”

Hij leek nogal in zijn nopjes met zichzelf en zei vervolgens: “Omdat ik jouw schuldgevoel hier hoor praten, Selina. Je gebruikt mij alleen, zodat je het in een andere stem ook hoort.”

Selina keek hem boos aan. Hij had waarschijnlijk gelijk, verdomme.

“Nou... en bedankt dan maar,” zei ze nors.

Het was even stil. Oskar leek geen moment ongemakkelijk te zijn en dronk rustig zijn espresso.

Mannen die te snel dachten dat ze gelijk hadden waren meestal eikels.

Ze kantelde haar hoofd eens en besloot hem eens uit zijn comfortzone te jagen.

“Hoe dan ook – waarom zit jij hier? Wat is *jouw* duistere missie? Of spreek je altijd af met vrouwen die je op begrafenis hebt ontmoet?”

Zij zocht contact, maar hij hapte steeds. Daar mocht hij zich dan ook wel voor verantwoorden.

“Volgens mij ben je net zo goed geïnteresseerd in dit onderwerp,” zei ze uitdagend, terwijl ze met haar vinger naar hem wees.

Het leek alsof ze hem fysiek prikte, want zijn ogen knepen een seconde samen.

Dat was heel even zijn ongemak, een klein deukje in zijn stoïcijnse masker. Al was het maar een seconde te lezen.

“Ik ben hier voor jou. Weet je niet meer hoe ik je vorige keer in de kroeg aantrof? Ik denk dat Zara het had gewaardeerd als ik je even controleerde.”

Hij leek nogal geïrriteerd door zijn eigen antwoord en bestelde snel een nieuwe ronde wijn.

Selina was ook niet echt blij met het antwoord. Het klonk meer alsof hij zich verplicht voelde, niet alsof hij hier wilde zijn voor haar.

“Voor Zara dus?” mompelde ze. “Nou goed, dat is voor mij ook soort van de motivatie.”

Hij snoof een beetje minachtend.

“En nu ga je mij vast vertellen waarom je deze missie moet doen.”

“Nee Oskar, zoals je net zelf al zei – ik leen jouw stem. Dus vertel jij het maar waarom ik dit zou moeten doen.”

Ze nam een slok wijn en keek hem ondertussen doordringend aan. Eens kijken wat hij daarvan zou maken.

Oskar keek terug met een mengeling van irritatie en verbazing. Ze voelde zichzelf een stuk zelfverzekerder nu – alsof hij haar niet verder uit de tent kon lokken. Of waar hij ook mee bezig was.

“Dus ik moet jou vertellen wat jij denkt?” vroeg hij schamper. Zijn houding veranderde en hij ging recht zitten. Zijn lange vingers speelden met het wijnglas.

“Goed hoor,” zei hij uiteindelijk. Hij zette het glas stevig neer en keek haar aan.

“Jij denkt dat het helpen van iemand anders rust geeft. Je hebt verzaakt om hierover te praten met Zara en nu zie je een kans om het goed te maken. Jij zoekt waarschijnlijk een soort balans in het universum of zoiets.”

Selina trok een gezicht. Wat was er mis met balans zoeken in het universum?

Oskar vond dat blijkbaar onzin. Hij geloofde niet in het hiernamaals, dus misschien ook niet in karma.

Oskar ging verder: “En nu probeer je mij voor jouw karretje te spannen om dat klaar te spelen. Want je bent zelf te laf om er écht wat aan te doen.” Nu noemde hij haar laf. Dat liet ze zich niet zeggen.

“Ik ben veel dingen, meneer Blackwood. Maar ik ben niet laf.”

Oskar leek niet onder de indruk van haar toon.

“Dus als ik jou een nummer geef met een oplossing, bel je dan?”

Een nummer?

Had hij dat echt, of was dit een test?

Selina kon net een koude rilling onderdrukken.

“Waarom zou ik dat niet doen?” zei ze dapper.

Oskar zei wederom niets.

Hij staaarde weer. Het was een intense stilte, eentje die hij bewust koos. Hij dwong zo zijn gesprekspartners verder te praten en het werkte.

“Dus ... je wilt me helpen?” vroeg ze zacht. “Ik weet niet hoe ik verder kom met die link ...”

Het leek erop dat hij daadwerkelijk antwoorden had, maar er mysterieus over bleef doen.

Oskar wreef met zijn hand over zijn gezicht.

“Ik weet niet of jij snapt wat je vraagt.”

Selina wilde net iets zeggen, maar hij schoof zijn stoel naar achter.

“Niet hier. Niet nu. We praten een andere keer verder.”

Hij stond op, alsof hij had besloten dat het gesprek hiermee klaar was.
“Kom,” zei hij met een beleefde glimlach. “Ik breng je thuis.”

De deur van de kroeg sloeg achter hen dicht en de koude lucht sneed meteen in haar wangen. Ze huiverde en trok haar jas steviger om zich heen. Het voelde opeens een stuk stiller buiten, zonder het geroezemoes van de bar. Oskar liep naast haar. Zijn handen diep in zijn jaszakken gestoken en zijn adem zichtbaar in de koude lucht.

“Je hoeft me echt niet weer te brengen, hoor,” zei Selina, terwijl ze haar kraag omhoogtrok. “Ik red het prima alleen. Dit keer wel.” Ze glimlachte. Oskar wierp haar een korte blik toe.

“Ik geloof je,” zei hij rustig. “Maar dit is de beste route.” Hij knikte en liep richting het park. De lantaarnpalen langs het grindpad wierpen lange, dunne schaduwen over het vochtige gras. De mist, die zich al de hele avond als een sluier over de stad had gelegd, leek hier nog dikker te hangen. Selina keek naar de lege paden en voelde een lichte aarzelings.

“Dat betwijfel ik,” mompelde ze. “Het ziet eruit alsof er hier lichamen worden gedumpt.”

Oskars mondhoek krulde omhoog.

“Dan heb je mazzel dat je niet alleen loopt.”

Selina snoof en schudde haar hoofd. “En wat als jij nou een seriemoordenaar blijkt te zijn?”

Dat zou niemand zien aankomen met zijn nette pak.

“Dan had je misschien minder wijn moeten drinken,” zei Oskar met een beetje duistere lach op zijn gezicht. “Je bent een heel makkelijk slachtoffer zo voor me.”

Selina lachte kort. Het was een grapje, maar ze liep toch in een verlaten park met een man die ze net leerde kennen. Hij had ergens een punt.

“Ik ben veilig bij jou,” zei ze. Dat hoopte ze.

“Het is bij daglicht een heel fijne plek,” zei Oskar kalm. “Het park is alleen nu in de late avond misschien niet zo veilig.”

Dat begreep ze wel. Het was helaas nog steeds niet veilig voor vrouwen die door een donker park moesten lopen. Dat was hij zich kennelijk bewust, gelukkig.

Ze stak haar handen in haar zakken terwijl ze samen verder liepen. De kou maakte de stilte tussen hen minder ongemakkelijk. Oskar had geen haast om die op te vullen.

Na een paar meter zei ze zacht: “Ik vond het fijn om met iemand over Zara te praten.”

Oskar bleef stil. Ze keek opzij naar hem, maar zijn blik was op het pad gericht.

“Jij hebt haar gekend op een manier die niemand anders heeft. Maar toch ... je praat nauwelijks over haar.”

Hij legde zijn hand in zijn nek.

“Wat moet ik erover zeggen? Ze was al een tijd uit mijn leven, en nu definitief. Het is triest, maar zo is het leven.”

Selina schopte tegen een losliggende steen.

“Dat snap ik ergens wel. Toch bedankt dat je tijd maakt voor me. En dat je me een beetje verder hebt geholpen met mijn vraag.”

Oskar schudde zijn hoofd verward. “Je snapt dat wat je vraagt illegaal is, toch?”

“Vraag ik iets? Ik weet dat niet, ik ken de wet niet. Ik wilde ook alleen maar advies geven. Dat is toch niet verboden?”

Hij leek niet overtuigd en streek zijn haar uit zijn gezicht.

Selina keek opzij.

“Zou je niet alle opties willen hebben om zelf te bepalen wanneer het genoeg is?”

Oskar hield haar blik vast; hij peilde vast haar intenties. Hij zei niets, maar gaf een klein knikje.

“Zou je die keuze kunnen maken?” vroeg ze verder. “Voor iemand anders?”

“Graag zelfs,” was zijn antwoord.

Het klonk hard en koud, alsof hij er geen seconde over na hoefde te denken. Geen grapje, geen twijfel, ongenuanceerd en zonder pardon. Ze rilde even kort en keek geschrokken naar hem. Hij was niet onder de indruk van haar blik.

“Wat bedoel je daar in godsnaam mee?”

Hij haalde zijn schouders op en staarde voor zich uit.

“Niets.”

Het moest een grapje zijn, toch? Hij was soms moeilijk te lezen.

“Dus ... er zijn meerdere opties?” vroeg ze met enige twijfel. Ze wilde het onderwerp nog niet helemaal loslaten.

Oskar stopte en keek haar streng aan. “Voor wie wil je dit nu eigenlijk weten? Ik wil niet medeplichtig worden gemaakt aan moord. Voor hetzelfde geld ben *jij* degene die hier lichamen dumpt.”

Selina giechelde opgelucht. Het was wel een grapje dus; zijn humor was alleen wat anders dan die van haar vrienden.

Ze liepen verder, het grind kraakte onder hun schoenen. De uitgang van het park was in zicht en de straatverlichting van de hoofdweg gaf een warmer, veiliger gevoel dan het koude maanlicht tussen de bomen.

“Ik ben blij dat ik hier niet alleen liep,” zei Selina uiteindelijk.

Oskar wierp haar een korte, zijwaartse blik.

“Ik ook.”

Toen ze het park verlieten en bij een kruising aankwamen, wees Selina naar haar straat.

“Ik woon daar.”

Oskar knikte. “Weet ik. Nu ben je veilig thuis.”

Natuurlijk wist hij dat. Hij had haar al eerder thuisgebracht.

“Dank je,” zei ze iets te zacht. Moest ze hem vragen of hij nog koffie wilde of zo? Dit was geen date. Misschien kreeg hij dan een raar beeld van wat zij van hem verwachtte. Oskar gaf haar een kort knikje en stak toen zijn handen weer in zijn zakken.

“Slaap lekker, Selina.”

Zonder verdere woorden af te wachten draaide hij zich om en stapte met een flinke pas weg. Ze keek hem na terwijl hij het park weer inliep; zijn silhouet verdween uiteindelijk in de mist.

Selina bleef nog even staan voordat ze haar sleutel uit haar jaszak haalde en de galerij opliep.

Ze voelde zich vreemd van binnen, alsof ze iets in werking had gezet wat met reden nooit werd aangeraakt.

Iets waar ook verder niemand aan wilde komen – behalve Oskar.

Hij had misschien wél antwoorden op vragen die niet gesteld mochten worden.

HOOFDSTUK 6 ONDER EEN STEEN

Het graf van Zara lag er heel sereen bij. Er lagen nog steeds verse bloemen op en haar foto was net geplaatst op de steen. Selina wist niet zeker waarom ze een nieuw boeket had gekocht.

Wat voor zin had dat eigenlijk? Zou Zara dat zien?

Dit was toch puur om aan anderen te laten weten dat deze persoon geliefd was? Een rare gewoonte eigenlijk. Ze keek om zich heen.

De meeste grafstenen hadden ook bloemen in potten of planten. Bij sommige lagen knuffels.

Een enkele steen had een fles drank. Iets wat zij ook neer had gezet toen haar opa overleed. Maar toen was ze tien, en haar oma had daarop gestuurd. Het was normaal in haar oma's cultuur.

Iris kwam aangelopen in haar sportkleding. Ze leek dit moment blijkbaar te hebben ingelast tussen een workout.

“Ik dacht dat iedereen gecremeerd werd tegenwoordig?” zei Selina.

“Zara was nogal conservatief,” mompelde Iris. Ze had niets bij zich, behalve haar AirPods. Haar lange lichaam leek onrustig – alsof een moment van herdenking haar sportroutine onderbrak. Bang dat haar spieren koud zouden worden of zoiets.

“Is dat waarom ze geen euthanasie overwoog, denk je?”

Iris knikte. “Ja, denk het. Zeg – heb jij die ring nog teruggegeven aan die gozer?”

Oh, werd ze nu gecontroleerd?

Selina knikte. Ze had wel meer gedaan dan dat.

“Ja, ik heb met Oskar gesproken. Hij is ...”

Ja, wat was hij? Intrigerend? Behulpzaam, bedachtzaam, bedreigend? Een beetje van alles.

“Interessant,” besloot ze.

Iris keek haar met een strenge blik aan.

“Je zoekt hem toch niet verder op, hè? Hij is de ex van jouw vriendin. En los daarvan vind ik hem niet heel betrouwbaar.”

De bloemen die Selina had neergelegd waren zo broos dat de bladeren al deels wegwaaiden in de wind.

Wat een zinloze aankoop.

“Hoe bedoel je?”

Iris trok een grimas. “Kan er niet de vinger op leggen, maar het is een vreemde jongen. Ik was destijds blij dat het uitging. Het is toch ook raar dat Zara die ring nog had?”

Misschien wel. Selina had er niet echt over nagedacht. Ze had eerst gedacht dat Oskar misschien te verlegen of te introvert was geweest om het terug te vragen, maar na hun gesprek was dat beeld van hem wel echt veranderd.

Hij was berekenend. Waarschijnlijk wilde hij het ongemak gewoon